

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vént a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

SES FÉSTES DE NADAL.

(CONTINUACIÓ.)

Mentres tant es parayés que, de pasada en es pòu han abeurat ses mules, les entran dins sa païssa, les ferman, les posan dins sa menjadora un brossat de paya y un morrió de mitxench dins sa gripia; ets altres missatjes fan lo matex amb so gorá y es cavall; es gordians agombolan ses guardes amb faves, paya ó ventim; se rentan tots amb aygo calenta pèus, cap y mans; y, nêts com una plata, despenjan es boliquet de sa ròba nòva; se vésten amb més espay y gust qu' una novia; y, amb so capell de gírgola baix de derrera y alt de devant, se 'n van a encendre es xigarret dins sa cuyna, comensant a enrevoltá es foch, que apar que vulgan dí:

—Si mos futx, ja va.

Quant n' Andreu y na Francin' Ayna amb sa ròba de dú p'es camí, per escaufarse entran dins sa cuyna, la gent d' es Molí d' En Sopa y de can Coure s' entregan tot mèsos. Plantan sa taula de l' amo en mitx, demunt hey tiran pròp d' un aumut de metles torrades, n' Andreu desclòu es joch de cartes nòu de trinca, lleva es vuyts y nòus, escapsa, y se pòsan a fé uns escambrins de piñòl vermey.

Y es tió de Nadal qu' heu prèn per l' empeño y s' encén una còsa de no dí, espatejant amb una flamerada que té manco fòrsa qu' un municipal (no d' ara, sinó d' en temps primé); y per no dexá es que jugan y s' escaufan, encomana a n' es fum que se 'n putx per amunt, per amunt, per dí a n' el Bòn-Jesús que si fós nat dins sa cuyna de Son-Palé, no hey hauria importat qu' una mula y un bòu el fossen hagut d' encaletí amb sos alens, com heu féren a sa còva de Betlèm.

Y sa madòna que no pèrd cala: fa bousins de ses patates qu' avuy capvespre ha bollides y pelades per posá dins sa frexura amb so grell corresponent; lleva es capolls a ses panes y pala es bassons

de mèlta qu' han de serví p'es farciment de sa porcella; se 'n va dins es rebòst y conta ets òus per veure si li bastan, mira ses òlles de saym, magranes, neules y coques de torró per sèbre com se tròban, y pòsa en remuy penjòys de calòp blanch a llivell de qu' el s' endemá sian com a reyms tayats de l' hora.

Y es qui jugan a cartes cridan y fan rendu, y ses mètles corren d' una banda a s' altre, sentintse en mitx de ses riayes y bogiòt, paraules per l' estil:

—Escapsa.

—Jò som má.

—¡Sa gerreta de mèl tenim!

—Qui té es sèt barata.

—Vá méu.

—Romp aquesta trava.

—Vòltros feys punxons.

—Tú ets mòrt.

—Ja no mos entran aquest pich.

Una lluna que faria envèja a n' es sòl amb un floret d' estels que la rodetjan sense faltarnhi cap, guaytan a la volta del Cèl per llevá sa foscó de dalt la terra y fé de porcells curts, perque tal vespre com a nit que los penjá al espay y los encené quant puntava s' auba des sigles, vá nexa pòbre y abandonat dins una coveta de la Judèa. Tant dolents havian tornats ets homos que quant son Déu volgué vení en el mon per pagá sa que féren en el paradís, s' estimá més qu' un bouet y un muleta li donassen ets alens per esparrarli es fret, que si l' havian d' embolicá amb tapaments fétes de mans pecadores y criminals.

Sa naturalesa tota calla y aquest silènci es més eloquent que Demóstenes y Ciceron; s' oretjó que fá una estona feya ballugá ses branquetes d' ets abres y ses fuyes de ses herbes, adonantsè qu' era ell tot sòl es renoué, s' ha aturat y está en lá com sa jaya Miquèla.

Per un poeta ses muntañes, es fondals, ses planures, es boscatjes, ses comes, ets abres de qualsevòl casta y fins y tot es bruyòs des grá qui naix están capficats en fonda meditació, recordant que aquella má que los aguanta y les vá trèure des no rès, fa anys y sigles que

estava enredada de fret dins una menjadora de bisties: y amb axò donau a n' ets homos un exemple d' agrañiment y de respècte en vers de son Déu y Seño, perque a n' aquests més que a n' aquells tòca de pròp lo que féu en la séna memorable venguda el Creador de cèl y terra.

Benehida sies, nit santa de Nadal perque tornares en el mon sa llibertat, y sa justicia y totes ses virtuts que fugiren arruxades p'es pecat de nòstro primé pare Adam.

Per axò tots es pòbles cristians tal nit com aquesta s' umplan de pura alegría y fan féstes y més féstes perque son còr esbandreix d' amor y de poesia, perque senten una còsa que no pòden dí, ni saben explicá y qu' en cèrta manera les dona a tast sa ditxa de la beneventuransa.

Tothom pensa amb sa coveta de Betlèm y es sigles y ses generacions han format tròssos clàssichs de literatura populá per doná forma y figura a n' es sentiments y efèctes de son còr.

Me guardarán de mentí sa gent de Son-Palé, sa de can Coure y d' es Molí d' En Sopa, que, reynòts encesos s' en van a matines més gojosos y contents qu' un Pasco.

Escoltaulos:

—¡Quant nasqué el Bòn-Jesús, devia fé una nit com aquesta?

—¡Que no sab sa cansó que diu?

Arribaren a Betlèm

Y es sòl anava a ponent

Amb aygo, neu, fret y vént

Témps rigurós del hivèrn.

—¡Mirau que la Porissimeta y Sant Jusepet hey devian está ben enredats y amb aygo fins a sa pell!

—Podeu fé contes: y lo pitjó fonch, (digué sa madòna) qu' a Betlèm ningú los volgué doná posada; y axò qu' hey tenian gent séua.

Pensavan trobá govèrn
 Jusèp qui parents tenia.

Ningú d' aquella ciutat
 Los volgué doná posada
 Venint vos, Vèrge sagrada
 Amb tanta d' humilitat
 Ningú tengué pietat
 Que més tost vos despedia.

Y tocavan à ses baules y sentian
 aquest reclam:

—Señora, à la pòrta tòcan.
 —Ves ydò à veure qui es;
 Per les juntes de les pòrtes
 Mireu y no digas rès.

—Señora, es un hòmo véy
 Que ne pòrta una doncella;
 N' es hermosa còm la estrella,
 Bòna per muller de rey.

—Dòna jove amb hòmo vell...
 No pòt essè còsa bòna.
 Digués que vaja en bòn' hòra
 Que no hey ha hostal per ell.

—¡Mirau aquesta faluca, tractá la *Porissima* d' aquesta manera! Si jò hey som mos barayavam; y prònte l' hauriau vista fora rebosillo. ¿Que no devia tení entrañes aquesta cambuix? (comensá à dí una des Molí d' En Sopa) fins que sa madòna rompé per ferli sortí aquest bull des cap.

—Sa criada, (digué,) *al que manco* los doná un poch de consèl.
 —Voleu que vos diga....
 —Val més qualche còsa que no rès que no té per hont agafá.
 —¿Y que deya sa criada?
 —Bòn-re-cetra, ¿que no 'u sabs?

Aquí hey ha una porxada
 Amb un jument y un bòu:
 Anauhí; si Déu ho vol,
 Será sa vòstra posada.

¡Oh, Déu méu, ja hey devia está desconsolada la *Mare-de-Deveta*, vehent que son estimat fíy hauria de vení à n' el mon dins una còva que servia de boal à ses bísties!

—Jesus, jò ne sabia un parey de cansons d' axò.

—Y jò també:

—Maria, ¿qu' estás cansada?
 Estich molt desconsolat;
 En tota aquesta ciutat
 No mos vòlen dá posada.

—Oh Jusèp, lo méu espós,
 No eus dolgueu del dolor méu,
 Mos n' anirém à la còva
 A parir lo fill de Déu.

Y sa madòna que s' axugava ets uys amb so devental.

—¿Que teniu, ma mare?

—¡Qu' he de tení! En pensá amb axò ja no puch pús: he de plorá una mica y llavò qued un poch aconhortada.

Durá una estoneta que no sentian una mosca fins que sa madòna torná partí.

—Ydò diu que:

Anáren per les murades
 De Betlèm al Arraval

Y trobáren un hostal
 De rohines y porxades.
 Allá prengueren *posades*
 Perque altre llòch no hey havia.

Quant à la còva arribaren
 Los dos enredats de fret
 Feren un pòch de foquet
 Y una estona 's recrearen.

—Si jò hey fòs estada, (digué una de can Coure,) amb un manat d' eritges los hauria fét un rafayfay, que vos assegur...

—Si, amb aquella aygo.

—O tú creus que jò per la *Porissima* no consentís bañarmè fins à sa pell? però, feys via, madòna.

Y sa madòna continuá:

Sant Jusèp té un ramet,
 No sé de quina rameta,
 Per agraná sa coveta
 Per néxa el Bòn-Jesuset.

Quant tengué sa còva neta
 Maria digué:—Jusèp,
 Descansau una estoneta
 Que vetx que teniu xubèch.

Y va creure, encara que la tengués ben endins à sa sòn, y se posá somia qui somia fins que despertantsè vé lo qu' havia succehit: y era que, quant la *Porissimeta* se 'n temé, ajonayadeta qu' estava, va tení el Miñonet Jesús dins ses séues mans:.... no devia sèbre que li passava, ni lo gosaria tocá, considerant qu' en aquell cosset hey estava tot un Déu... ¡oh Vèrge Santíssima, y vòstros uys no ploravan llágrimas de sanch viva y vòstron còr no fé un esclafit quant vereu aquell fíyet vòstro que plorava desnú y enradadet sense consòl! ¡Vèrge Santíssima! y tot per nòstros pecats....

Y sa madòna rompé en plòrs sense podè dí pus paraules, y durá una estona que ningú deya rès y se sentian ¡ays! y jamechs apagats, perqu' es ralla de sa madòna havia eternit es còr des qui l' escoltavan y ses llágrimas volgueren sortí còm à testimòni des doló y pena que interiorment sentian aquell estòl de gent que, si fos nada de denòu sigles abans, de lo milló hauria pogut formá part des pastorets y pastoretas que anaren à adorá el Bòn-Jesús à sa còva de Betlèm.

—Ydò heu de pensá y creure, fietes méues, (torná dí sa madòna,) que devallaren del Cèl un esbart de xerafinets y d' angelets, y amb sa séua presència illuminaren sa còva còm si fòs de bell de dia, y canta qui canta *Gloria in excelsis Deo*. Y un se 'n va aná à dirhó à n' es pastós y pastores de per allá.

Un angel los va parlá
 A los pastors qui guardavan
 Les ovelles pasturavan
 Quant l' angel los va avisá.
 Gran temó los vá causá
 La llum que les circuhia.

Y se 'n aplagaren una partida, y un

amb una còsa y s' altre amb s' altre, cantant y botant se presentaren à sa coveta.

—¿Y axò que no se diu es Betlemet?

—¿Y tú que no l' sabs, Francin' Ayna?

—Ses Mèstres el me mostraren. ¿Voleu qu' el diga, ma-mare?

—Digau si, madòna, (exclamá tothom.

—Vaja ydò, ¿qu' eus han de fé? Mira, no t' atropelles: hala, expedeix.

—Veys, diu axí:

Contenta estich, no puch pús
 (¡Jesús!)

Perque allí à Nazarèt
 (¡Jusèp!)

Cantan amb gran alegría.
 Maria

Esta nit à l' establia

Un miñonet parirá

Y un Betlemet será

Jesús, Jusèp y Maria.

Allá assistirán arcangels
 Y angels

(Axò heu contan homos veys);
 Los reys

(També heu escriven doctós),
 Pastós.

¡Oh Jesús que sou d' hermós
 Entre Jusèp y Maria!

¡Y que ténen d' alegría

Los angels, reys y pastós.

Los angels tòcan clarins,

Violins,

(¿Ydò, tú que no heu sabies?)

Xeremies

(¿No t' ho han dit es pastós?)

Tambós.

Duguemli canastres d' òus

Y anòus,

Y algunes coques blanques,

Vellanes,

(Axò es còsa de miñons),

Torròns.

Anem, cantarem cansons.

A Jesús recien-nat.

—¿Y tú que n' hi has portat?

—Anòus, vellanes, torròns.

Jesús no menja ni ralla,

Plòra per culpa del fret

Miñonet

Reclinat entre la palla.

Mon còr d' alegría balla

Quant vèu lo Miñonet viu:

Y sa mare que n' hi diu:

—Calla, miñonet, calla.

En Betlèm (¡còses extrañes!)

N' ha succehit un gròs cás

Entre pallús y fanás,

Entre brutós y arañas.

—¿Quin es el cás?

—Jás,

Un miñonet

Que n' hi es nat.

¡Ay! no m' ho digas

Que me té encantada.

Bòn-Jesuset

Que sou d' hermoset

Veniu, veniu

Dins es méu coret.

Bòn Jesuset,

Que sou d' hermoset,

Petit y rosset

Més de mil vòltes
Agraciadet
Tancau y obriu
Dins es meu coret.

Bòn-Jesús, veniu à mí
Demunt ses meucs faldetes
Y jò vos diré cosetes
Y vos me'n direu à mí.

(Seguirá.)

JORDI D' ES RECÓ.

MÚSIQUES.

Tench à dins es méu carré,
Su baix de casa,
Mèstre Tòfol es ferré.
Que fa gran vasa,
Y més rendòu,
Repicant vespre y matí
Es ferro nou.

Habitan es segon pís
Unes modistes
Que còm aus del Paradís
O còm coristes
Vòlen cantá,
Y parexen xeremies
Males d' inflá.

En es tercé pís un pianista
Sempre repica;
Demunt es pòrxo un gallista
Galls hey afica;
Y amb téch-à-téch
Sent cantá tot plé de sòn
Quech-que-re-quech.

A sa botiga de baix
Uns texidós,
Des Juñy fins à dins es Matx,
Fan mocadós
De llistes fines,
Camies, cañoms, faldons
Pe ses fadrines.

En es costat pica aram
Un calderé,
Que fá calderes p' el Ram
En es carré,
Y amb so martell
Repicant tich-tòch, tich-tòch.
Mòu un bordell.

Veynat tench una costura
Per infants,
Y sa trèuen sa frexura
Cantant cansons
Y lletanies,
Crèdos, Salves y Rosaris
Y Ave-Maries.

Just devant tench sabatés
Cantant matines,
Cansons pròpis de guerrés
O de fadrines;
Y amb so martell,
Me fan bullí dins es cap
Tot es cervell.

No'm pareix música bona,
Ni armoniosa,
Quant me diu sa méua dòna,
Molt cariñosa:
«Fem un vestit
Còm es de dòna Fulana
Qu' el necessit.»

Quina música més trista
Fan es doblés,
Qu' un ha de dá à sa modista
Metge ò barbés;
Fan sò d' Infèrn
Es que dam en es missès
Y en es govèrn.

Quant estieh à dins es llit,
Lo més cansat,
S' on vénen atxarovits
Molts de moscartis,
Y amb gran tonada
M' etziban sens compliments
Qualque picada.

Es dematí ses campanes
De Montissión
De dormí em llevan ses ganes,
Tota sa sòn;
Y à més à més
Cridan ¡llé! ¡fem! ¡tau! ¡padassos!
Es baladrés.

Lletgint aquestes cansons
No heu de dormí,
Sigales, grins ò moxons
Creureu sentí;
Y heu d' esclamá:
Quina música més bona
Sa d' un gorá.

UN FERIT D' ALA.

XEREMIADES.

L' IGNORANCIA dona les gracies à n' el señó Governadó, per havé atès ses indicacions d' un *Rundayé*, dictant disposicions y ordres encaminades à disminuir sa prostitució. Bò será que ja qu' ha fét el més fassa el ménos y procur à poch à poch esvahí s' escandol qu' hey ha per molts de carrés de dins Palma, produhit per aquesta gentusa que 'n sa majó desfaxatès y pòca vergoña fa alarde de perteneixa à n' aquells depòsits de fanch de s' immoralitat. Continuhi, señó Governadó, atacant y perseguint à totes ses malahides eynes qu' habitan per dins aqueixos *xibius*, depòsits d' inmundicia; ó sian *sucursals* de lo Infèrn; que si heu fa axí, señó, pòt está segú será ben vist de tot es públich honrat, y en particulá de tots es pares de familia.

*

**

Recomanan à n' es qui ténen costum de posá à loteries, ara per à Nadal, que prengan billets de ses Rifés de la Misericordia y d' ets Expòsits, de Palma, pues ténen més probabilitat de trèure, valen poch doblés, y després de tot,

hey ha sa vinentesa de cobrá es prèmis l' ondemá.

Axò de posá à ses Rifés forasteres demòstra poch amor al país y pòca caritat en vés d' ets establiments de Beneficència anomenats.

*

**

Bé heu va sèbre fé *Es Conservatòri* diumenge passat. Si repeteix aquest hivèrn funcions iguals li asseguram que tindrà concurrència còm sempre. Es séu digne y populá President fá molt bé donant ses funcions de dia ara qu' es s' hivèrn per no levá concurrència à n' es Teatros.

*

**

—¿Quantes còses son necessaris per no tení fanch?

—Tres.

—¿Quines son?

—Rost; Empedregat y Granera.

—¿Que vòl dí Rost?

—Qu' es carré ó plassa sia més alt d' un cap que de s' altre perque s' aygo s' en vaja à n' es lloch més baix.

—¿Que vòl dí Empedregat?

—Qu' es pis ténga pedres vives gròs-ses y planes ben picades y ben juntades.

—¿Que vòl dí Granera?

—Qu' abans de plòure se cuyt tothom d' agraná es pis per levá sa pols que s' hi pòsa.

—¿Y fentho axí no s' hi fa fanch?

—¡Ja's de rahó!

*

**

L' IGNORANCIA ja vos ho deya s' altre dia. Anauhí à n' es Teatro à sentí un *Hernani* ben cantat. Anauhí ara que vendrá aquest gran *tenor* qu' ha nòm *En Gayarre*. Anauhí ara que vénen ses vertaderes fires y fèstes de Ciutat; que no vos sabrá greu, jò vos ho assegur.

*

**

Per fora-pòrta sa tèrra ja no'n vòl pús d' aygo. Es pagesos enguañy vendrán ben contents à ses *Fires*.

*

**

Debades s' Ajuntament fa pròves per mitx de Plassa; y lleva fanch, y pòsa grava. Còm més ne lleva més n' hi ha; y lo qu' es dimars era una còsa escandalosa.

Al temps que passavam, cantava una doneta

Es tanto lo que ha plogudo
Que el agua caia á rroyos
Y tale fango ha mogudo
Que me arriba á los jonoyos.

COVERBOS.

Una vegada en es Convent de Llum-majó, méntres cantavan un Himne,

succehí qu'un coroneta havent trobat *fidelis servus et prudens*, demaná a un homonet cantó que volia dí allò. Y aquell homo cavilant un poch exclamá: —*Fidèus, seroas y prunas.*
—¡Ay ydò!

*
**

Se pasetjava una señoreta amb sa mare y le seguia un *pollo* esperant bona ocasió per parlá amb ella.

De repente veu un animalet a sa séua cóua y exclamá:

—Señoreta... señoreta...

Ella se gira darrera y éll tot plè de gòig li digué:

—Vostè té un animal darrera.

—¡Ay! (exclamá ella), no havia reparat a vostè.

*
**

Un atlòt qu'estodiava astronomía, deya a son pare:

—Avuy he descubèrt un *cometa*.

—¿Un cometa? ¿Y còm, fíy méu? (li preguntá son pare entussiasmat considerant es talent des séu fíy).

—Sí, mumpare (respongné s'atlòt;) primé he vist un remolí d'atlòts, llavó una llandera, y a n'es cap estava es *cometa*.

*
**

—¿Vaitx bé per aná a sa Porta des Moll? (preguntava un señoret pagès a un menestral.)

—¡Ja's de rahó! (contestá aquest mirantlo de cap a pèus) jò ara en vench, y ja veu vostè, vai tx en còs de camia.

*
**

Un pòbre estudiant se turbá a sa primera pregunta de s'examinadó y no poguent respòndre al acte sobre sa còsa més senzilla. Es Catedràtich de mal gèni, cridá un criat, y li digué:

—Dú un sach de paya p'el señó, y pendrá un poch d'alivio.

Y recobrada sa presència d'ánimo, replicá s'estudiant:

—En duga dos: y berenarem junts.

*
**

Dos amichs que sempre solian pasetjarsè junts, miravan ses atlòtes maques, y durant tot es paseitx, no tenian altre convèrsa qu'aquesta:

—¡Quina atlòta mes maca!

—Sí qu'heu es.

—¿T'agrada a tú?

—Molt. ¿Y a tú?

—També.

Y tant se repetian aquestes preguntes y respòstes qu'arribaren en es cas de qu'es primé vèya una atlòta des séu agrado, sense esperá que s'altre parlás, deya:

—Y a mí també.

*
**

Una vegada un qu'estodiava de cape-

llá y era un poch dú de clòsca se va havè de presentá a n'el Bisbe perque l'examinás. A ses primeres preguntes respongué medianament, però preguntantli que traduhís aquelles paraules des *Credo, Passus sub Poncio Pilato, etc.*, respongué molt sèriament.

—Passá p'es pont de Pilat.

—¡Tròs d'ase! (esclamá el Bisbe.)

—¡Ah! ja'u sé, (respongué s'examinant corregintse;) passá per baix des pont de Pilat.

—¡Bèstia acabada! (li va dí admirat es Prelat.)

—Però ilustríssim señó, (va replicá s'estudiant tot aturdit,) si no passá per demunt ni per devall, per hont dimònis passá?

A MALLORGA.

Adeu Mallorca
l'èrra estimada
D'hont en més brillo
Es Sòl se vèu.

¡Pàtria ditxosa!

Tú, del qu'amava
Sa cèndra guardes
Baix d'una creu.

¡Ay! sobre aquesta

Per recordansa
Un mar de llágrimes
Hey he dexat.

Tèrra benehida,

Depositaria
D'aquell que sempre
Més he estimat.

Mon còr rebenta

Quant pens dexarte,

Sòls me consòla

Que tornaré.

Si Déu conserva

Sa méua vida

Els téus aromes

Respiraré.

Adeu Mallorca

Pàtria ditxosa,

Fins ma tornada

Portaré dòl.

¡Ja rès m'impòrtan,

Ses altres tèrres

Si sòls Mallorca

Vòl lo méu còr!

UNA SEUVETGINA.

ANUNCI.

A s'Administració d'aquest setmanari hey ha vènal una col·lecció des célebres *Calendaris Sarracossanos*, que sortiren a llum desde l'any 69 a n'el 73, y se tròba agotada s'edició. Se donará amb conveniència.

També s'hi vènen exemplars complets des primé tom de L'IGNORANCIA (ja s'acaban) y es números atrasats corresponents a n'es segon tom sortits fins el dia d'avuy, els quals se donarán a raho de dos cèntims si los prènen tots.

Igualment s'hi vènen *Comèdies escrites en mallorquí* per D. P. de A. Peña y D. B. Ferrá.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Es pescadós de palangres agafan es peix milló.*

SEMBLANSES.—1. *En que té cubèrta.*

2. *En que es Judio.*

3. *En que fan fòch.*

4. *En que té boquilla.*

TRIÀNGUL.....—*Capses-Capsa-Caps-Cap-Ca-C.*

PROBLEMA.....—*Es número 8.*

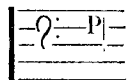

FUGA.....—*Es témps corre que no s'atura.*

ENDEVINAYA.—*Un Sereno.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Un Oficial sense empleo.*

GEROGLIFICH.

no R y V r A

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

SEMBLANSES.

1. ¿Eu que s'assembla una mónja a un frare?
2. ¿Y una sabata a una arada?
3. ¿Y es tabach a un confès?
4. ¿Y un Mèstre d'escòla a n'el Bòn-Jesús?

EL SEÑÓ GUIEMÓ.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.
.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª rætxa, lo que son alguns graciosos de comèdies; sa 2.ª, lo que diuen a un pagès toxarrut; sa 3.ª, lo que menjan cèrts animals; sa 4.ª, lo que diuen es nins petits; sa 5.ª, lo que a tots mos agrada, y sa 6.ª, una lletra.

J. S. 1

PROBLEMA NUMERICH.

.
.
.
.
.

Omplí aquests pichs amb números que sumats horizontal y verticalment, donin es resultat 20.
TIO CLÉS.

FUGA DE CONSONANTS.

..E.. .E..E. .E... .E. .E. E. E..E.

A n'ets ignorants que l'endevinin li regalarem un exemplá de sa famosa *Rondaya de Rondays*.

PEP PEPET.

ENDEVINAYA.

¿Escoltau l'amo'n Bièl
Vos que sou un hòmo entès,
Digaume quina planta es
Que al ayre creix y trèu rèl?

UN POLIASTRE ESCAÑAT.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

17 DEZEMBRE DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.